

Sygn. akt I ACa 646/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Barbara Owczarek
Sędziowie :	SA Joanna Skwara-Kałwa SA Lucyna Świdorska-Pilis (spr.)
Protokolant :	Małgorzata Korszun

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2012 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa K. K. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 3 kwietnia 2012 r., sygn. akt I C 143/11

1) oddala apelację;

2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

I ACa 646/12

UZASADNIENIE

Powód K. K. (1) wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W.:

-kwoty 150 000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia złożenia pozwu;

-kwoty 6 000 zł tytułem odszkodowania obejmującego zwrot kosztów związanych z leczeniem wraz z ustawowymi odsetkami od dnia złożenia pozwu;

-renty uzupełniającej w kwocie po 500 zł miesięcznie płatnej do dwudziestego dnia każdego miesiąca poczynając od 1 września 2010 r.

oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż doznał poważnych obrażeń w wyniku wypadku drogowego spowodowanego przez K. K. (2), który za ten czyn został skazany wyrokiem karnym. Powód leczony był operacyjnie, przebywał trzykrotnie w szpitalu, został zaliczony jako osoba niezdolna do pracy i samodzielnej egzystencji, wymagająca stałej opieki innej osoby. Powód wskazał również, że przed wypadkiem pracował uzyskując dochód w kwocie 1 440 zł miesięcznie, dodatkowo grał na weselach, co przynosiło mu miesięczny dochód w granicach 400 zł.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna w W. wnosila o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwana wskazywała, iż nie kwestionuje zaistnienia zdarzenia z dnia 29 listopada 2009 r., w wyniku którego obrażeń ciała i rozstroju zdrowia doznał powód oraz podstaw swojej odpowiedzialności, a jedynie wysokość dochodzonej przez powoda kwoty zadośćuczynienia i odszkodowania i samą zasadę przyznania powodowi renty oraz jej wysokość. W ocenie pozwanej, wypłacone na rzecz powoda kwoty w całości rekompensują doznaną przez niego szkodę osobową i rzeczową.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Częstochowie zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda K. K. (1) kwotę 107 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 20 lipca 2011 roku i kolejnymi ustawowymi odsetkami w razie zmiany ich wysokości do dnia zapłaty; zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda K. K. (1) kwotę 2 439 zł wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 13% w stosunku rocznym od dnia 20 lipca 2011 roku i kolejnymi ustawowymi odsetkami w razie zmiany ich wysokości do dnia zapłaty; oddalił powództwo w pozostałej części; zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 302 zł 12 gr tytułem zwrotu kosztów procesu; nakazał pobrać od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Częstochowie kwotę 5 610 zł tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych, w części co do której powództwo zostało uwzględnione oraz odstąpił od ściągnięcia z zasądzonych na rzecz powoda roszczenia kosztów sądowych w części, co do której powództwo zostało oddalone.

Sąd pierwszej instancji ustalił, iż w dniu 29 listopada 2009 r. około godziny 16.00 w Z. na ulicy (...) doszło do wypadku drogowego, w wyniku którego powód K. K. (1) doznał obrażeń ciała. Kierujący samochodem marki F. (...) nr rej. (...) K. K. (2) w trakcie wykonywania manewru skrętu w lewo w nieprawidłowy sposób obserwował przedpole jazdy oraz nie udzielił pierwszeństwa przejazdu powodowi kierującemu motorowerem marki B. nr rej. (...) doprowadzając do zderzenia pojazdów, w wyniku czego K. K. (1) doznał obrażeń ciała. Za czyn ten wyczerpujący znamiona przestępstwa z art. 177§1 kk wyrokiem Sądu Rejonowego w Zawierciu z dnia 27 maja 2010 r. w sprawie II K 115/10 K. K. (2) został skazany na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w rozmiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Wyrok uprawomocnił się z dniem 5 czerwca 2010 r.

Po wypadku w okresie od 29 listopada 2009r. do 11 lutego 2010 r. powód K. K. (1) był hospitalizowany w Oddziale (...) Szpitala (...) w Z.. U powoda rozpoznano: złamanie kolumny tylnej panewki stawu biodrowego lewego z przemieszczeniem, złamanie nasady bliższej kości piszczelowej lewej z przemieszczeniem, stłuczenie biodra lewego. Powód początkowo był leczony zachowawczo unieruchomieniem gipsowym i za pomocą wyciągu. W trakcie hospitalizacji powód poddany został dodatkowym badaniom, co zdecydowało o konieczności leczenia operacyjnego. W dniu 4 stycznia 2010 r. powód miał przeprowadzoną operację, w czasie której wykonano otwartą repozycję i zespolenie złamania panewki stawu biodrowego lewego dwoma śrubami korowymi z podkładkami, uzupełniono ubytki tkanki kostnej przeszczepem kości mrożonej gąbczastej oraz otwartą repozycję i zespolenie nasady dalszej kości piszczelowej lewej płytą nasadową T 5 - otworową oraz śrubą gąbczastą. Po zabiegu operacyjnym powód został przeniesiony na Oddział (...) z powoda zagrażającej niewydolności oddechowej. Pobyt w tym Oddziale trwał od 4 stycznia 2010r. do 5 stycznia 2010r. z rozpoznaniem: złamania nasady i przynasady bliższej kości piszczelowej lewej z przemieszczeniem,

złamania tylnego brzegu panewki ze zwicnięciem stawu biodrowego lewego, zatorowości płucnej i niewydolności oddechowej, ponadto otyłości i chorób nie związanych z wypadkiem, tj. choroby niedokrwiennej serca, miażdżycy uogólnionej i nadciśnienia tętniczego. Po zastosowanym leczeniu: wentylacji respiratorem i farmakoterapii, stan powoda uległ stabilizacji. W okresie od 5 stycznia 2010 r. do 11 lutego 2010 r. powód ponownie przebywał w Oddziale (...). Po wypisie ze szpitala powód nadal nie był w stanie samodzielnie chodzić. Zalecono chodzenie przy pomocy balkoniku bez obciążania operowanej kończyny i siadanie z pełnym podparciem uda lewego. Zalecono powodowi kontrolę w Poradni (...). W domu powód nie chodził, we wszystkich czynnościach życia codziennego wymagał pomocy. Opiekę nad powodem sprawowała żona, która przygotowywała i podawała mu posiłki, pomagała w toalecie, myciu, kąpieli, podawała basen.

Ponownie powód był hospitalizowany w okresie od 23 marca 2010 r. do 29 marca 2010 r. w Oddziale (...) Szpitala (...) w Z.. W leczeniu powoda obok farmakoterapii zastosowano pionizację i naukę chodzenia. Przy wypisie zalecono chodzenie przy asekuracji kul łokciowych z częściowym obciążaniem operowanej kończyny, terapię przeciwzkrzepową, gimnastykę lewej stopy według wyuczonego schematu, badania kontrolne m.in. w Poradni (...). Powód systematycznie odbywał wizyty w Poradni Przewodzenia (...). W czasie kontroli w dniu 24 sierpnia 2010r. - po analizie wykonanego badania tomografii komputerowej stwierdzono zrost złamania panewki stawu biodrowego lewego. Ponownie powód był hospitalizowany w Oddziale (...) Szpitala (...) w Z. w okresie od 26 października 2010 r. do 28 października 2010 r. W leczeniu zastosowano fizykoterapię. Powód miał zalecone kontrole w Poradni Przewodzenia (...) oraz kontynuowanie fizykoterapii 3 razy w tygodniu. W przypadku powoda dolegliwości bólowe o dużym natężeniu mogły trwać przez okres pobytu w Oddziale (...). Przez okres następnych 2-3 miesięcy dolegliwości bólowe mogły mieć średnie natężenie, a przez kolejne 3-4 miesiące - lekkie natężenie.

W wyniku wypadku komunikacyjnego w dniu 29 listopada 2009r. powód K. K. (1) doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 35%. Następstwem doznanych obrażeń była zatorowość płucna oraz są rozwijające się zmiany zwyrodnieniowe lewego stawu biodrowego oraz lewego stawu kolanowego. Utrudnia to poruszanie się powodowi i powoduje, iż powód wymaga asekuracji kul łokciowych. Złamanie biodra i stawu kolanowego były u powoda złamaniami tzw. stawowymi, a takie złamanie jest zawsze obarczone ryzykiem rozwoju zmian zwyrodnieniowych, które w konsekwencji mogą doprowadzić do konieczności przeprowadzenia operacji endoprotezoplastyki. Taka perspektywa występuje również u powoda. Kłopoty z chodzeniem wynikają u powoda z porażenia nerwu strzałkowego w wyniku wypadku. U powoda nie nastąpiła pełna regeneracja przewodnictwa w nerwie strzałkowym. Stopa w związku z tym ustawiona jest opadająco i powód musi korzystać ze specjalnego podciągu. Ruchomość w stawie skokowym jest również ograniczona w konsekwencji uszkodzenia nerwu strzałkowego.

Orzeczeniem (...)w Z. z dnia 23 marca 2010 r. powód został uznany za niepełnosprawnego w stopniu znacznym na okres do 31 marca 2011 r. Kolejna komisja (...) orzekła niepełnosprawność powoda w stopniu umiarkowanym na stałe. Lekarz orzecznik ZUS w dniu 19 sierpnia 2010 r. uznał powoda za całkowicie niezdolnego do pracy do 31 sierpnia 2011 r., a po ponownej komisji lekarskiej powód został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy do sierpnia 2012 r.

Powód K. K. (1) przed wypadkiem pobierał zasiłek przedemerytalny i dodatkowo wykonywał pracę w oparciu o umowy o dzieło zawierane z (...) w O.. Powód w ramach tych umów o dzieło grał na akordeonie w czasie prób i występów w Kołach Gospodyń Wiejskich w R. i P. oraz w Chórze Seniora w O..

Sąd pierwszej instancji uznał za zasadne określenie wysokości zadośćuczynienia należnego powodowi K. K. (1) na sumę 120 000 zł. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi kwotę 13 000 zł z tytułu zadośćuczynienia. W związku z powyższym, Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanego z tytułu zadośćuczynienia kwotę 107 000 zł.

Powód dopiero w pozwie zgłosił żądanie zasądzenia zadośćuczynienia w wysokości 150 000 zł oraz odszkodowania z przedstawionych tytułów i faktur. Z tego względu odsetki za opóźnienie od kwot przyznanych powodowi tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania Sąd zasądził od dnia 20 lipca 2011 r. tj. po upływie 14 dni od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, co miało miejsce 5 lipca 2011 roku.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożyła pozwana wnosząc o jego zmianę przez oddalenie powództwa ponad kwotę 42 000 zł i wskazanie jako daty początkowej naliczania odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty zadośćuczynienia daty wyrokowania, a także zmianę orzeczenia w przedmiocie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych; ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji przy uwzględnieniu kosztów postępowania z za instancję odwoławczą.

Skarżąca zarzucała:

1) naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a w szczególności przepisu:

- art. 445 § 1 kc, poprzez zasądzenie rażąco wysokiej kwoty zadośćuczynienia za doznana krzywdę mimo, iż jest sprzeczna z przyjętymi w orzecnictwie Sądów powszechnych kryteriami ustalania wysokości zadośćuczynienia;

- naruszenie prawa materialnego, a w szczególności przepisu art. 481 kc i art. 817 kc, poprzez ich niewłaściwą wykładnię i przyjęcie, że pozwany pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia na rzecz powoda od 20 lipca 2011 roku, podczas gdy okoliczności niniejszej sprawy świadczą o tym, że ubezpieczyciel nie miał możliwości wcześniejszego niż data zamknięcia rozprawy ustalenia okoliczności koniecznych do podjęcia decyzji w przedmiocie odpowiedzialności ubezpieczyciela i wysokości należnego powodowi świadczenia, mimo zachowania należytej staranności;

2) naruszenie prawa procesowego, a to przepisów art. 233 § 1 kpc i 328 § 2 kpc, poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na oparciu rozstrzygnięcia Sądu I instancji wyłącznie na wybiórczej analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz niewskazanie w uzasadnieniu wyroku przyczyn, z powodu których Sąd uznał, iż przyznana na rzecz powoda kwota odpowiada wadze wyrządzonej powodowi krzywdy i doznanej szkody osobowej, a także poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku podstaw przyjęcia jako daty początkowej dnia 20 lipca 2011 r. od której naliczać należy odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty zadośćuczynienia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Ustalenia faktyczne zostały oparte na okolicznościach bezspornych pomiędzy stronami. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, zaś informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, a jako takie są w pełni wiarygodne.

Z tych też względów Sąd Odwoławczy przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

Podzielić również należy rozważania tegoż Sądu w zakresie wysokości należnego powodowi zadośćuczynienia oraz daty początkowej zasądzonych odsetek zwłoki, bowiem tylko te rozstrzygnięcia kwestionowane są obecnie w apelacji i stanowią przedmiot oceny dokonywanej przez Sąd odwoławczy.

Oceniając wysokość sumy należnej z tytułu zadośćuczynienia za doznana krzywdę kwoty wstępnie wskazać należy, iż żadna kwota nie jest w stanie zrekompensować krzywdy jakiej doznał powód. Niemniej jednak dla wyczelowana należnej kwoty należało wziąć pod uwagę kryteria stanowiące wyznaczniki ustalania sumy zadośćuczynienia. Przepisy kodeksu cywilnego nie przewidują żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu zadośćuczynienia pieniężnego. Kryteria takie zostały wypracowane przez judykaturę. Na tej podstawie można stwierdzić, że sąd powinien wziąć pod uwagę wszelkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy a zwłaszcza stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość skutków, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego.

Jednocześnie podkreślić należy, iż zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Jak wskazał Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 16 lipca 1997 r. (II CKN 273/97 nie publ.) zdrowie jest dobrem szczególnie cennym, przyjmowanie zatem niskich kwot zadośćuczynienia prowadzi do niepożądanego deprecjacji tego dobra.

Obrażenia powoda K. K. (1) były bardzo poważne, przebieg leczenia był długotrwały z zastosowaniem zabiegu operacyjnego. Po hospitalizacji zaistniał kilkumiesięczny okres niemożności chodzenia, a obecnie powód cierpi na ograniczenia w samodzielnych funkcjonowaniu.

W pełni prawidłowo Sąd pierwszej instancji ustalając kwotę zadośćuczynienia dla powoda miał zatem na uwadze: rodzaj doznanych przez K. K. (1) urazów; wiek powoda, który w momencie zdarzenia miał 57 lat (ur. (...)) i był osobą sprawną fizycznie, samodzielną, zdolną do pracy, pomimo pobierania zasiłku przedemerytalnego nadal aktywną zawodowo; przebieg długotrwałego leczenia powoda związanego z trzykrotnym pobytem powoda w szpitalach, przebyciem poważnej operacji; niemożność samodzielnego poruszania się przez powoda w okresie co najmniej kilku miesięcy po wypadku; wystąpienie również w dalszym okresie znacznego ograniczenia sprawności organizmu powoda (powód nadal porusza się przy pomocy kul); czasokres i znaczną intensywność dolegliwości bólowych odczuwanych przez powoda, cierpienie i dyskomfort; zmiany w psychice (zwiększona nerwowość), negatywne rokowania co do zmian zwyrodnieniowych, nieodwracalność następstw zdarzenia w postaci trwałego uszczerbku na zdrowiu. W wyniku wypadku powód doznał bowiem trwałego uszczerbku na zdrowiu z przyczyn chirurgicznych i ortopedycznych w wysokości 35%. Istotne jest też i to, iż obecnie pozbawiony jest możliwości grania na akordeonie w czasie prób i występów w Kołach Gospodyń Wiejskich w R. i P. oraz w Chórze Seniora w O.. Okoliczność ta ma znaczenie nie tylko pod kątem oceny spadku dochodów powoda, ale i możliwości wykonywania satysfakcjonującego zajęcia, co dla osoby w wieku średnim nie jest bez znaczenia.

Ustalona tytułem zadośćuczynienia łączna kwota 120 000 złotych (przy przyjęciu wypłaconej już sumy 13 000 złotych) wydaje się być wyważoną, adekwatną do rozmiaru cierpienia powoda. Stanowi ekonomicznie odczuwalną wartość, przy uwzględnieniu aktualnej stopy życiowej społeczeństwa. Z drugiej strony spowoduje pewną rekompensatę doznanego bólu i cierpienia poszkodowanego, nieodwracalności skutków urazu oraz faktycznego wyłączenia go od w miarę normalnego życia przez konieczność stałego korzystania z pomocy osób trzecich. Podnieść też należy, iż określenie wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia stanowi istotne uprawnienie sądu merytorycznie rozstrzygającego sprawę w I instancji, który – przeprowadzając postępowanie dowodowe – może dokonać wszechstronnej oceny okoliczności sprawy. Korygowanie przez sąd odwoławczy wysokości zasądzonych już zadośćuczynienia uzasadnione jest tylko wówczas, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, mających wpływ na jego wysokość, jest ono niewspółmiernie nieodpowiednie, jako rażąco wygórowane lub rażąco niskie. (wyrok SN z dnia 9 lipca 1970 r. III PRN 39/70 , OSNCP 1971 Nr 3, poz.53).

Nie zasługuje również na uwzględnienie apelacja, o ile zaskarża datę początkową odsetek zwłoki od zasądzonych zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Stanowisko judykatury odnośnie daty, od jakiej winny być zasądzone odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia za uszkodzenie ciała lub rozstrój zdrowia nie było jednolite. Do końca lat osiemdziesiątych ubiegłego wieku w orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego dominował pogląd sprowadzający się do stwierdzenia, że w przypadku przedsądowego wezwania do zapłaty zadośćuczynienia odsetki od zasadnie żądanej kwoty winny być zasądzone od daty doręczenia wezwania do zapłaty. Jeżeli ustalenie zasadności żądania wymagało przeprowadzenia przez ubezpieczyciela postępowania likwidacyjnego odsetki zasądzono po upływie terminu, o jakim mowa w przepisie art. 817 § 1 kc, o ile nie zachodziły przesłanki, o jakich mowa w paragrafie 2 tego przepisu.

Od przedstawionego wyżej stanowiska sądy zaczęły odstępować na przełomie lat 80. i 90. XX wieku ze względu na występujące wówczas zjawisko hiperinflacji. Ze względu na taką sytuację społeczno-gospodarczą w orzecznictwie sądów zaczął obowiązywać pogląd, że wielkość zasądzonych zadośćuczynień winna być ustalana w dacie wyrokowania, a odsetki (relatywnie wysokie) zasądzane dopiero od daty wyrokowania na przyszłość. Od kilku lat inflacja w Polsce jest

ustabilizowana, brak jest, więc podstaw do uznania, że istnieje jakaś istotna ekonomicznie różnica między wielkością świadczenia do spełnienia, którego dłużnik został wezwany, a wielkością świadczenia zasądzonego w wyroku. Zasądzenie w takiej sytuacji odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia od daty wyrokowania w istotny sposób preferuje interesy zobowiązanego. Poprzez odwołanie się do spełnienia świadczenia uzyskuje on, bowiem nienależną korzyść polegającą z możliwości korzystania z pieniędzy przysługujących uprawnionemu, bez konieczności zapłaty wynagrodzenia z tego tytułu w postaci odsetek za opóźnienie. Dlatego praktyka polegająca na zasądzeniu od ubezpieczycieli odsetek za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia od daty wyrokowania skutkuje odwołaniem ze względów ekonomicznych wypłaty odszkodowań. (tak: Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia z dnia 7 września 2007 r. I Ca 458/07).

W obecnych realiach ekonomicznych zasądzenie odsetek od daty wyrokowania uzasadnione jest tylko w sytuacjach, gdy w dacie wcześniejszego wezwania proces leczenia uprawnionego do zadośćuczynienia nie został zakończony, a jego stan zdrowia ustabilizował się dopiero w toku procesu. W takiej sytuacji podstawą ustalania przez sąd zadośćuczynienia jest stan zdrowia uprawnionego z daty wyrokowania, odmienny od stanu z daty wezwania do zapłaty. Taka sytuacja uzasadniałaby zasądzenie odsetek zwłoki od daty wyrokowania, jako że w tej dacie wykrystalizowany został całokształt okoliczności uzasadniających zasądzenie zadośćuczynienia w danej kwocie.

Tego typu przypadek nie zachodzi w niniejszej sprawie. Proces leczenia powoda został zakończony i obecnie jego stan zdrowia jest ustabilizowany. Zasądzone przez Sąd pierwszej instancji odsetki zwłoki naliczone zostały od dnia 20 lipca 2011 roku – niewątpliwie w tej dacie już stan zdrowia powoda wykrystalizował się.

W pełni prawidłowo miał na uwadze Sąd pierwszej instancji treść art. 14 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...) (Dz.U. z 2003r., nr 124, poz. 1152 ze zm.) zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jedynie w sytuacji, gdy wyjaśnienie w tym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego.

Powód K. K. (1) dopiero w pozwie zgłosił żądanie zadośćuczynienia w wysokości 150 000 zł. Z tego względu odsetki za opóźnienie od kwoty przyznanej powodowi tytułem zadośćuczynienia prawidłowo należało zasądzić od dnia 20 lipca 2011 r. tj. po upływie 14 dni od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu, co nastąpiło 5 lipca 2011 r.

Z powołanych względów na podstawie art. 385 kpc apelację oddalono.

Orzeczenie w przedmiocie kosztów procesu za instancję odwoławczą uzasadniają przepisy art. 98 kpc oraz § 6 pkt 6 i § 13 ust 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 97, poz. 887 ze zmianami).